

„Nincs becstelenség és nincsen megcsúfolás
Amit ne látnánk rajtunk teljesedni be.”
/Szophoklész: Antigoné/

Rövid összeállítás

PETŐFI SÁNDOR
ÉS
A Barguzin-i
ALEKSZANDR STYEPANOVICS
PETROVICS

AZONOSSÁGÁNAK VIZSGÁLATÁRÓL

„**Megígértük**, hogy kinek feltaláltuk bölcsőjét, a magyar nemzet kedvenc költőjének, feledhetetlen barátunknak sírját is fogjuk keresni s *addig nem fogunk nyugodni, míg az igazság itt is kiderül*. Tudni akarjuk, tudnunk kötelesség: **Petőfi Sándor hol és mikor halt meg!**”
(Pákh Albert, 1857) (8/291.o.)

„**Reméljük**, hogy a közvélemény fel fog ocsúdni közönyéből, s hogy a nemzet meg fogja tenni kötelességét. Legyen tehát arra, hogy a közönség felvilágosíttassék...”
(Török Aurél, 1885) (14/XXIV. 109.o.)

Elmémet feszíté az a gondolat: megbirkózni a lehetetlenséggel.
Hiszen ki érdemelné meg a fáradságot, ha nem Petőfi? (Eötvös Károly.) (8/358.o.)

„*Ha meghalok, ti terítsetek ki; sokat gyalogolt, de el nem fáradt lábaim egyenest álljanak, mint katonakoromban, kezeimet szívemen imára kulcsoljátok, hogy ha már egyebet nem tehetek, a másvilágon is a népszabadságért imádkozzam.*
Életemben mindig a korlátlan szabadság volt az ideálom, de síromat korláttal vegyétek körül, hogy se ellenség, se barom rá ne tiporhasson.”
(**Petőfi Sándor**) (35/195.o.)

Adhat-e a Jóisten nagyobb ajándékot valakiknek annál, mint hazájuk olyan nagy és szeretett költője végakarátának teljesítését, mint Petőfi Sándorét? Különösen akkor, amikor 150-éve a nemzet kiválóbbnál, kiválóbb nagyjai keresik szent földi maradványait, ismeretlen nyughelyét.

Lehet-e kitérni, nem teljesíteni ilyen küldetést?

A Szibériába induló expedícióban rádiósként, majd a bizottság tikaraként, 2006 májusától, mint elnök igyekszem erőm és tehetségem szerint szolgálni Isten akaratát. Műszaki tanárként ajándéknak tekintetem, hogy ott lehettem a régészek, antropológusok, történészek között, amikor megtaláltuk Petőfi Sándort. Sajnos végig tanúja lehettem annak, a méltatlan fogadtatásnak, ahogyan hazánk hivatalos szervei, a sajtó egyes képviselői fogadták és kezelték a megtalálás hírért. Sajnos, mint az azonosítási eljárások egyik előkészítője, tanúja lehettem annak a tiszteletlen és minősíthetetlen eljárásnak is, ahogy ezt a szent ügyet egyesek kezelték.

Még ma is elakad a szavam, amikor az orosz minisztériumi tisztviselő kérdését hallom: „**nem kell a magyaroknak az ő Puskinjuk?**” Nem? Miért? Kiknek nem kell? Vetődik fel bennem azóta is, a megválaszolhatatlan kérdések sora.

Talán egy rossz álom csupán? Magyarországon vagyok? Magyarország ez még, vagy már mi nem vagyunk magyarok? Mi történt 150 év alatt?

Az orosz emberek ugyanolyan boldogsággal élték meg a diktatúrák megszűnését, mint mi. Ők a sorstársainknak, barátainknak érezték magukat, és vissza akarták végre adni az általuk megmentett Petőfi Sándor földi maradványait hazájának. Velünk együtt, döbbenet tapasztalták a hivatalos magyar szervek, a Magyar Tudományos Akadémia ellenő magatartását. A kérdések többségét nem tudom megválaszolni.

Szeretném hinni, hogy csak az események (Petőfi megtalálása és hazánk „rendszerváltozásának”) szerencsétlen/szerencsés egyidejűsége okozta a zavart.

Amikor a több mint 15 év kilátástalanság miatti elkeseredésünkben, 2006-ban, meg akartuk szüntetni a Petőfi Bizottságot, ennek elkerülésére inkább elvállaltam az elnökséget.

Szeretném hinni és bebizonyítani, hogy állami vezetőink csak a rendkívüli leterhelés miatt nem tudtak kellő időt szánni a kérdésnek. Munkatársaik, pedig nem tudták volna mivel magyarázni, hogy a felkérés ellenére, nem vettek részt az expedícióban. Nem a helyszínen tettek azonnal kifogásokat a tudósokból álló nemzetközi szakértői bizottság megállapításaival szemben.

Szeretném hinni, hogy a **mindössze 20-25 percet igénylő rövid összefoglalót minden felsővezetőnknek lesz lehetősége elolvasni és saját véleményét kialakítani.**

Talán, mint Mátyás király, átlépnek az őket körülvevő, Petőfi Sándor hazahozatalát, méltó eltemetését ellenző „idegenszívű főurakon”, és ezt a kiemelt jelentőségű szent ügyet, az azonosításban résztvevő valódi szakértők véleménye alapján, méltóképpen fogják kezelni.

Istenem! Adj hozzá kellő erőt, hogy így legyen!

1. Név: Petőfi Sándor
(Alexander Petrovits)

2. Született: 1823. január. 1.
Kiskőrös (Szabadszállás?)

***Segesvárnál megsebesült?
Élve temették el?/ majd kivették?
(érdekes párhuzamok találhatóak a
szibériai visszaemlékezésekben)***

1. Alekszandr *Sztye*panovics Petrovics+

Ki volt A. S. P? Az 1850-es években Barguzinban, a Kuznyecov családban élt, költő. Ismertető jegyeiben Petőfivel megegyező személy...(11/185-186.o. V. V. Pagirja újság cikkei. Tyivanyenko kutatásai...) A.V. Gurevics 1970-ben levelet írt az MTA-nak: Petőfi Sándor 1851-1856-ig, a haláláig Barguzinban élt száműzetésben.” Az MTA(Dukács) válasza: Petőfi meghalt Segesvárnál...(11/211.o.)

Salamon Henrik.: „ **Petőfi koponyája ezer és ezer közül még akkor is felismerhető, ha ez a koponya nem volna meg már tökéletes állapotában, hanem csak az arci részei, a fogakkal**” (8. sorszámú felhasznált irodalom/466. oldal.) ***(100-éve elég lett volna! Ma az egész csontváz és az alábbi rövid összefoglalóhoz tartozó részletes azonosítási adatok halmaza sem elég? Miért?)***

2. A fejfa fotóján 1856. májusi temetési időpont volt. A csontváz életbeni/ halálakori- kormeghatározása szerint 33,5 éves volt. (22.)

Az 5-ös számú, Küchelbecker koporsó és a Petőfi alatt lévő 28-as koporsó fájának dendrokronológiai vizsgálata, valamint, Küchelbecker temetési dátuma, mind, az 1856-os temetési időpontot igazolja.(22.)

Így, visszaszámolva, **A. S. P. és P. S. születési időpontja megfeleltethető.**

L. J. Eliasov közismert szovjet néprajzkutató 1932-37. közötti, barguzini kutatásai alkalmával szerzett gyűjtéséből, melyet eddig csak részben publikáltak, **Nehéz Mihály** készített összeállítást. Ebben, a visszaemlékezőkre hivatkozva megemlíti, hogy **Petrovics Transzvánban (Erdély) harcolt, Franz király ellen. (Nehéz Mihály:” A szibériai Petrovics (Petőfi?) legendák”. „A feltámadott”, stb. Az Ulan-Ude-i néprajzi levéltár dokumentumai alapján.)**

3. Anyja neve: Hrúz Mária

4. Apja neve: Petrovics István

5. Testmagassága: Petőfi Sándor **166** cm magas volt.

6. Testalkata: Sas István szerint nem volt eszményi férfialkat, inkább sovány, gracilis, „cinketermetű”...” erős csontszerkezet mellett csak látszólag volt gyöngé...” Sovány, középtermetű, fekete, bajszos volt. (lásd: Orlay Petrich Soma: „Petőfi íróasztala mellett” című festményét.)

7. Jellemző azonosítási jegyei: Török Aurél szerint ”testereklyéinek felismerése semmiképpen nem lehetetlen”. Neme: **férfi**.

7/1. Bal szemfoga erősen előre és oldalt áll. „Sass I.: bal szemfoga igen előre állt”. „Jókai: bal felől egy szemfoga ferdén előre nőtt.”

Salamon H.: „**Petőfi koponyája ezer és ezer közül még akkor is felismerhető, ha ez a koponya nem volna meg már tökéletes állapotában, hanem csak az arci részei, a fogakkal**”...(8/ 466.o)

7/2. Az alsó metszőfogak nagyok és torlódtak -Salamon Henrik , (35/183.o.)

7/3. A homlok igen magas.

7/4. Az orrgyök mélyen fekvő

3. Anyja neve:

4. Petőfi szibériai nevéből, Alekszandr **Sztyepanovics** Petrovicsból, a Petőfi-Petrovics, az Alekszandr- Sándor és az orosz névképzés alapján **Sztyepanovics**, azaz apja után az **István** is egyezik.

5. Testmagassága:

A halott életbeni termete **165,77 ill. 166,54, cm** volt. A koporsó nélküli temetés „pontos” mérést tett lehetővé.

6. Sovány, középtermetű, fekete, bajszos ember volt. (A Petroviccsal barátkozó aranyásó, vadász Morokov mesélte el Eliaszovnak) Az USA -szakértők számítógépes adatbázisának felhasználásával „a csontváz méretei Petőfi Sándor atillájával „megegyeznek”. „Másképpen: **PS és ASP testméretei az atilla méretei alapján is megegyeznek. Pedig sem az atilla, sem a csontváz nem szokványos méretű.**”(USA szakértők.)

7. Jellemző azonosítási jegyei:

/a nemzetközi antropológus szakértői, valamint a régészek ásatási jegyzőkönyve (nadrágban temették!), és az angliai laboratóriumi Y-kromoszóma vizsgálat alapján neme: **férfi** / (24. 11./187-189.o.) (ld. még 20/121-122.o.)

7/1. A barguzini koponyán jól látható a ferdén előre álló bal szemfog, valamint Salamon Henrik által említett valamennyi fog -rendellenesség (35/183-185. o.), (22.)

7/2. Az alsó metsző fogak nagyok és torlódtak. (22.)

7/3 A homlok igen magas. (22)

7/4. Az orrgyök mélyen fekvő (22) 3.

<p>7/5. A szemüreg mély 7/6. A járomívek keskenyek és magasak 7/7. Az állcsonti /maxilláris/ tájék keskeny 7/8. Az állkapocsszeglet oldalt kiálló 7/9. Az állkapocs előrefelé keskenyedő 7/10. Az állcsúcs oldalnézetben fölfelé hajló 7/11. A nyak, hosszú 7/12. A vállak keskenyek</p> <p>7/13. A mellkerület kicsi.</p> <p>7/14. A karhossz</p> <p>7/15. A csípőszélesség</p> <p>7/16. Petőfi balkezessége</p> <p>7/17. Petőfi kiváló gyalogló volt, szeretett gyalogolni.</p> <p>7/18. Ball sípcsontjának csontelhajlása: (Egressy Ákos: a közös visegrádi kirándulásról, Jókai: „bal lábának ferdesége” (35./182-183. o.) Ferenczi Zoltán: Petőfi könyvtár. 191o. Vajda J. :Pesti Napló 1884. 11.23. (8/451. o.)</p>	<p>7/5. A csontos szemüreg mély (22.) 7/6. A járomívek keskenyek és magasak (22.) 7/7. Az állcsonti /maxilláris/ tájék keskeny (22.) 7/8. Az állkapocsszeglet oldalt kiálló (22) 7/9. Az állkapocs előrefelé keskenyedő (22.) 7/10. Az állcsúcs oldalnézetben fölfelé hajló (22.) 7/11. A nyak, hosszú (22.) 7/12. A vállak keskenyek, és azonos méretűek azzal a ruhával, amelyet Petőfi sújtásos attilájának ismernek.++, (22) 7/13. A mellkerület kicsi. Ugyancsak azonos a 7/12-nél említett attiláéval++(22)</p> <p>7/14. A karhossz azonos méretű a ruha karhosszával++, (22.) 7/15. A csípőszélesség is megfelel a ruha méretével++, (22.) 7/16. mindkét kéz arányosan fejlett, az izomtapadási felszínek a balkézénél valamivel erősebbek. A.S.P. bal kezes volt! (22.) 7/17. A combcsonton és sípcsonton az izomtapadási felszínek erősek. Morokov szerint, szeretett gyalogolni. (22, 27)</p> <p>7/18. A MTA szakértői, a moszkvai azonosítás alkalmával, jegyzőkönyvben rögzítették a barguzini csontváz bal sípcsontjának csontelhajlását, torziós csavarodását!</p>
---	--

7/19. Az arc méretei és arányai azonosak a Petőfiről készített dagerrotípiával.

Koponyája: Dr. Meltz Hugó kolozsvári egyetemi tanár: „P. S. koponyája olyan, aminőt évezredek alatt alig egyet-kettőt szokott alkotni, a fukar természet „

Szuperinpozitios azonosítási eljárással készített kép. A Petőfi daugerotipia és a barguzini koponya, fedésben!...

Gyilkossági bizonyítási eljárásban is sikerrel alkalmazták!

7/2o. Eltűnt 1849. július 31-én a segesvári csatában.

A Segesvárnál kutatóknak eddig hitelesen **csak az eltűnését** sikerült megállapítani.

Halálát és sírhelyét az eddigi feltételezések alapján nem sikerült meghatározni. (ld. **Mezősi Károly**: Közelebb Petőfihez. 383-429.o.

Dr. Ferenczi Zoltán: Petőfi eltűnésének irodalma. Petőfi könyvtár XXIII. -XXIV. kötet...). Petőfi Almanach; Mitru Ibolya: Petőfi Bibliográfia. **Csank Csaba**: id. tanulmánya. 44. o.

Kiszely István: „Mégis Petőfi?” vagy „Meghalt Szibériában” című könyveit...)

7/19.

„ A barguzini 7. sz. sírban talált koponya és a Petőfiről készült dagerrotípia arányai között nincsen olyan érték, amely ellentmondana egymásnak, ill. nem találtunk olyan méretet, ill. méretarányt, amely ne felelne meg egymásnak. Ez, pedig csak igen kevés koponya és fénykép között lehetséges. (Erről előfordulási arány adataink nincsenek)”(22.)

7/2o. Meghalt: 1856. május. Illiszunzsk (Ázsia) -A barguzini sír felirata szerint, a közeli Illiszunzskban halt meg. (Az expedíció illiszunzski látogatása alkalmával a helybéli elbeszélőktől tudtuk meg, hogy az élő hagyomány szerint az Illiszunzsk melletti erdők kivágásán dolgoztak barguzini rabok. Ha valaki meghalt, vissza kellett szállítani Barguzinba eltemetni, mert a buddhisták nem engedték meg, hogy az ő „szent” földjükben legyen.) A barguziniak, a hagyomány szerint, ma is - „Ázsiának” tekintik a barguzintól keletre lévő területeket, ahol kevesebb orosz, inkább buddhista-vallású mongolok és burjátok laknak. **Szabó Géza régész** a feltáráskor tett is megállapításokat, a temetést megelőző hosszabb szállításra utaló nyomokat illetően.

Sándor József: „Nemes Petőfi Sándor költőnk Szabadszálláson született és Szibériában halt el” című, 1941-ben kiadott könyve

Ezt igazolja, hogy keresése nem szűnt meg a mai napig. Ld.: Varga Béla-Rákosi Jenő: Petőfi Almanach...

Endródi S és Dr. Ferenczi Z. :Petőfi könyvtár.

Sírhelye: Ismeretlen. x

A sírhelyre vonatkozóan, feltétlenül meg kell említeni, hogy a segesvári, ellenőrizhetetlen mendemondákon kívül, számtalan, Szibériának ezen a táján járó, utazó és hadifogoly hozott híradást arról, hogy Petőfi itt halt meg és sírja itt található. (Sándor József, Svigel Ferenc, Barátosi Lénárt, Eliasov, Wisnyevszkij)

Érdekes módon, az egymást nem ismerő számtalan hírhozó többsége mind, az Illiszunzskot és Barguzint befoglaló 30 km-es körzetre hivatkozik, pedig 1849-ben a menekülő magyar katonák a világ minden tájára kivándoroltak.

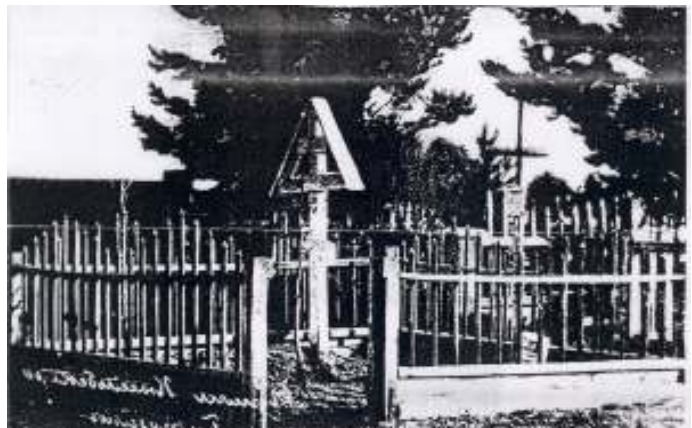

J. D. Vinokur, a szemtanú és Szirti László, az úttörő kutató.

Sírhelyét, a barguzini születésű, Moszkvában élő **J. D. Vinokur, az ásatásmegkezdése előtt kettő hónappal levélben és a helyszínen pontosan megjelölte.** A nagyapja sírja, Petőfihez közel, a zsidó temetői részen található. **Ő és családja, a náluk lakó magyar hadifoglyokkal, többször kiment Petrovics sírjához megemlékezni.** Útmutatásai egyéb vonatkozásokban is helytállóknak bizonyultak.

Barguzini öregtemető tehenekkel Petőfi sírján!
(Ez nem kegyeletsértés? Lásd végakarátát a bevezető lapon.)

Küchelbecker és Petrovics sírfotója **1889**-ből.(Az 1989-es ásatási jkv. alapján, a sír tájolása és a képen látható árnyékok alapján helyesen, fordított, negatív képként.)

6.

1990-ben a barguzini temető télen (Küchelbecker pravoszláv keresztje, és Petrovics-Petőfi kopjafája.)

Az 1889-es és 1990-es sírhelyek egymásnak megfelelnek.

Sírfelirata: nincs sírja!

Sírfelirata: Svigel fotó 1943-ból: Alexander Stepanov Petrovics magyar őrnagy, költő, meghalt Illiszunszokban 1856. május. Ázsia.

Ki lehetett volna más, akinek ilyen felirattal fejfát állítottak? A barguzini születésű Morokov szerint Petrovicsot a régi temetőbe temették el.
/ A Barguzinban élt Eliaszov lejegyzése. „Bajkáli legendák és hagyományok” Ulan –Ude 1984./

Különös figyelemre méltók **Mikolás Miklós**: "újabb szempontok és eredmények Petőfi ügyben, Segesvártól Barguzinig.", „Újabb szempontok, eredmények és kérdések Petőfi ügyben”, „Osztrák összekötőtiszt jelentése 1849. aug. 1-én a segesvári csatáról” című újságcikke és tanulmányai. 1991. január. (20/117-138.o.)

Számtalan levél: 1849. augusztusban, 1850-ben több, a csatában részvett honvéd és huszár említi a Szibériába hurcolást, pl.: HON című újság 1867-ben. Az első világháborút követően ismét megszorodtak a híradások. Elsősorban ajánlható:

Sándor József: „Nemes Petőfi Sándor költőnk Szabadszálláson született és Szibériában halt el” című, 1941-ben kiadott könyve. **Udvardi Lázár**: Emlékeim a hadifogságból 1914-1920, Baja, 1996. 39. old.) -60 évvel később is említi a szökés lehetetlenségét. Még Mongólia felé sem, mert jutalomért jelentették, vagy elfogták. **Találkoztak olyan magyarral, akinek az apját 1849-ben, a szabadságharc leverése után vitték el, aki elmondta a gyerekeinek: „egy csomó magyart hurcoltak magukkal a Bajkál tó mellé fogolyként az oroszok. Miért hazudna? Kéri Edit**: Segesvártól Szibériáig című könyvében és a Demokrata 2003/3. számában írja le egy első világháborús hadifogoly fiával készített beszélgetését, aki elmondta, hogy apja, **Kiss Pál Csitában volt hadifogoly és találkozott Csapó Mihály 1849-es magyar hadifogollyal Daraszunban**. Csapó Mihály elmondta, hogy **Petőfi Sándor is hadifogoly volt, de 1856 körül meghalt. (Az államellenes elítéltek nem írhattak levelet, és nem kaphattak híreket. (11/185))**

Rendkívül érdekes Józsa Antal címzetes egyetemi tanár, a történelemtudományok doktora, Glatz Ferenchez, a MTA Elnökéhez írt személyes hangú levele: „Az 1848-49-es problémakörben a közben Magyarországra települt Sternberg Jánosnak felajánlottam a segítséget, különösen hadifogoly ügyben. Ugyanis ő, az általa áttanulmányozott forrásokban igen lényeges momentumokat nem vett észre. (nem figyeltek fel ezekre mások sem!) Így ezek közös publikálását terveztük, de ezt halála már megakadályozta.”

„Mindenesetre érdeklődéssel várom a barguzini lelet azonosítását a költő hozzátartozóinak csontmaradványaival. **A negatív eredmény esetén sem módosítom meggyőződésem, hogy vittek ki hadifoglyokat 1849-ben Oroszországba, elsősorban az 5. orosz gyaloghadtest területéről.**”

„A Fekete Gyula köréhez tartozóknak Világosnál ejtett hadifoglyok névsorát adták a kezükbe Moszkvában, vagy néhány más névsort is, akiket valóban átadtak az osztrákoknak. (Megjegyzés: lehet, hogy Fekete Sándort akart írni a tanár úr? KL.)

Viszont az **5. gyalogos hadtestnek (Lüders a parancsnok)** a vezérkari operatív anyaga – egy őrzési egység kivételével, amely napiparancsokat tartalmazza csupán - a katonai levéltárba nem lett leadva. Az érdemi levéltári anyag nem található. **Így negatív sem lehet bizonytani-kizárásos alapon, hogy Petőfi egyáltalán nem kerülhetett orosz fogságba.”**

(Érdekes, hogy a szelengai ezred harcolt Segesvárnál. A fővárosból, Ulan-Udéból Barguzinba a Szelengafolyón át kell menni. - K. L.)

Az MTA mindig tagadta, hogy foglyokat vittek ki az oroszok, sőt, feltételként szabta az együttműködéshez ennek bizonyítását!

Az évtizedekig ezzel foglalkozó kutató jelezte, hogy vittek foglyokat! Miért nem hozták nyilvánosságra? MIÉRT nem vették figyelembe?

Kállón, a katolikus templom krónika könyvébe Kozár Gyula kanonok lejegyezte a haldokló Tóth Istvántól hallottakat, miszerint dédapja volt a kocsis, aki Sistryik plébánost szállította orosz fogságba 1849-ben. A fogolytáborban találkozott a sebesült Petőfivel. Őt elengedték, a plébános később megszökött. Petőfit kivitték Szibériába! (T. Pataki László: Negyvennyolcas emlényomok... Nógrád, 1987. március 14.”/ **Miért hazudna egy haldokló az utolsó kenetet feladó papnak, amikor szükségesnek tatja a nemzeti, családi titkot elmondani? Dédapja életében nem mondhatta el, mert volt, akit ezért bebörtönöztek. Felségsértésnek minősítették. (8/290.o.)**

Versek, levelek

МЕЧТЫ

Когда еще юнком я был,
Вокруг меня носился роем
Мечты. Я страстно их любил.
Себя уж я считал героем.

Я гордо выступал на бой
С коварством, злобой и порохом,
Я увлекал толпу с собой,
Я вождем быд и пророком.

И, обнаживши острый меч
И знами красное свободы,
Я ветхое сбирался сечь,
Освободить хотел народы.

Одел доспехи, взял я шит
И на коня уселся смело.
Пускай, пускай меня он мчит,
Умру за правое я дело.

Но, видно, была езда плохой,
При первой схватке я свалился,
И шит сломался надо мной,
И встать не мог я, как ни бился.

Но все ж упорно вдаль глядел.
Там видел: витязи сражались,
И я, несчастный, в бой хотел.
Уш! Мечты мои не сбылись!

A. S. Petrovics Barguzinban írt versei:

Sokszor és sokan reklamálták, hogy miért nem írt verset Petőfi Szibériában! Írt! Nyilván magyarul és oroszul is, de érthetően az oroszul írtakból maradt fenn több. Mindenesetre csak ezekből tudtunk szerezni hét darabot, melyet Nehéz Mihály fordításában tartalmaz Kiszely István: „Mégis Petőfi” című könyve. Két-két versének tudományos szintű elemzését találhatjuk Szuromi Lajostól, a debreceni egyetem verstanos professzorától, és Együd Évától a Hajdú Bihari Napló 1989. szeptemberi, majd Szuromi Lajostól a Hevesi Szemle XVIII. Évf. 1-2. 1990. február-áprilisi számában. **Miért csak itt?** Talán csak nem azért, mert ilyen megállapítások találhatók bennük:

„**Az Álmodok**” 8/9-es periódusaira ritkán bukkanunk. Petőfi költészetében egyetlen példánk: a Véres napokról álmodom (1846. nov. 6.) Ez is hat strófa, szakaszonként négy sor. Verselésben, külső formában szinte Az álmodok testvére. Beszédes az egyetlen alaki különbség: a „Véres napokról álmodom” - félrímével (xaxa) szemben keresztrímes Az álmodok (abab). A két verset lényegi motívumrokonság jellemzi, természetes határok között.” „Mindkét vers mutat azonban olyan kevésbé látványos egyedit, az alkotó Petőfit egyénítőt, ami az explicit jelekből figyelmes elemzés nyomán bárhol, bármikor felismerhető.” „Az ismeretlen szerzőnek ismernie kellett a Véres napokról álmodom... című Petőfi verset. A sorok száma, a strófák mérete, száma, a jambusi metrum, az ebben meghúzodo, szólam vezette tagolás, a Petőfi költészetében spontán működő bimetrizálás, a 8/9-es periódus- így együtt hibátlan orosz nyelvű visszaadásban a tudományos mélységű elemzést is képes lenyűgözni.” 10.

Véres napokról álmodom

Véres napokról álmodom,
Mik a világot romba döntik,
S az ó világnak romjain
Az új világot megteremtik.

Csak szólna már, csak szólna már
A harcok harsány trombitája!
A csatajelt, a csatajelt
Zajongó lelkem alig várja!

Örömmel vágom én magam
Föl paripámra a nyeregbe!
A bajnokok sorába én
Szilaj jókedvvel nyargalok be!

Ha megvagdalják mellemet,
Fog lenni, aki bekötözze,
Fog lenni, aki sebemet
Csókbalzsammal forrasztja össze.

Ha rabbá tesznek, lesz, aki
Homályos börtönömbé jő el,
S föl fogja azt deríteni
Fényes hajnalcsillag szemével.

Ha meghalok, ha meghalok
A vérpadon vagy csatatéren,
Lesz, aki majd holttestemről
Könyüivel lemossa vérem.

1846. nov.

„Az álmok közvetlen követője a „Véres napokról álmodom” című versnek. Ál-Petőfinek hogyan jutott volna eszébe 8/9-es jambusi periódusokban írni verset Petőfiről, amikor a költőnek összesen egy ilyen verse van, a Véres napokról álmodom.”

Az álmaim

Ifjú koromban fölöttem
Csapatban keringtek, rajzottak
Az álmok! Őket szerettem,
Am' ért engem hősnek álmodtak.

Büszkén harcra kerekedtem
Gonoszak, fondorak vesztére.
A népem én vezettem,
Valék prófétája s vezére.

Kitűztem a piros zászlót
S kivont éles kardom késztetett,
Fölgyújtsam az ó világot,
Meggzabadítsam a népeket.

Hadra pajzsot s vértet vettem,
Lovamra merészen ültem fel,
Gyí! Vágtass, száguldj érettem!
A szabadságért hadd essem el!

Gyöngén ülém meg ménemet,
Csatában lovamról leestem.
Fölöttem paizsom szétrepedt
Fölkelnék, de ólom a testem.

A távol síkra meredtem.
Amott a hősök még küzdöttek,
S köztük már nem lehettem,
Ah! Álmaim nem teljesültek.

1849-1856

Petőfi 1849. július 22-én feleségének írt utolsó előtti levelét így zárja:

**Higgy!
Remélj!
Szeress!**

Szuromi Lajos professzor szintén sikeresen állította párhuzamba a Magyarországon írt „Az utolsó ember” című költeményt, a Szibériában írt „Szomorú volt az életem” című verssel. (Ezeket is A. V. Gurevics gyűjtötte 1928 körül Szibériában.)

Erős az én lelkem” című versének utolsó szakasza, ill. sora:

Lelkem! Ne hallgass el, ujjongj és ne reszkess!
A kínoktól ne félj, mert hisz mik azok?
Legyen neked mindörökké idegen a test.
Szeress, higgy, remélj, mert vagyok!

A. Petrovics.

/ Megjelent Szibériában a „Vosztocsnoje obozrenie” című folyóirat 1893. évi, 39. számának 11. oldalán. Nehéz Mihály fordította./

Vajon ki olvashatta a magyarországi levelet, aki Szibériában emlékeztet rá. (Hogy „nyomot hagyjon?” Júliának szóló üzenetnek szánta, hogy él? Életjelet akart adni vers formájában, hogy kijátssza a levelezési tilalmat?

Miért van lepecsételve az Ulan-Ude-i levéltárban az Eliaszov által összegyűjtött Petrovics - hagyaték?

Miért titkos 150 év után még mindig a Petőfi-Petrovics dosszié? Miért nem kutatjuk? Ne hivatkozzunk arra, hogy az oroszok vagy burjátok nem támogatják, mert nem igaz. **Az orosz minisztériumban azt kérdezték: nem kell a magyaroknak az ő Puskinjuk?**

Voltak, vannak versek, és nyilván egyéb dokumentumok is, de a magyar kormány és a MTA nem kéri ezeket. Sőt, alapos a gyanú, hogy 1990 körül kérte ezek zárolását, mert le van pecsételve és nem kutatható.

Mikor Eliaszov találkozott, az Ulan-Ude-ban tartózkodó Lőrinc L. László, keletkutatónkkal, egy Petrovics nevű magyar költőhöz kapcsolódó, dossziényi anyagot mutatott neki. Lőrinc L. László hazatérve, beszámolt erről Ortutay Gyulának, aki „nem vette komolyan”. (11/259.o.)

MIÉRT?

MIÉRT?

MIÉRT?

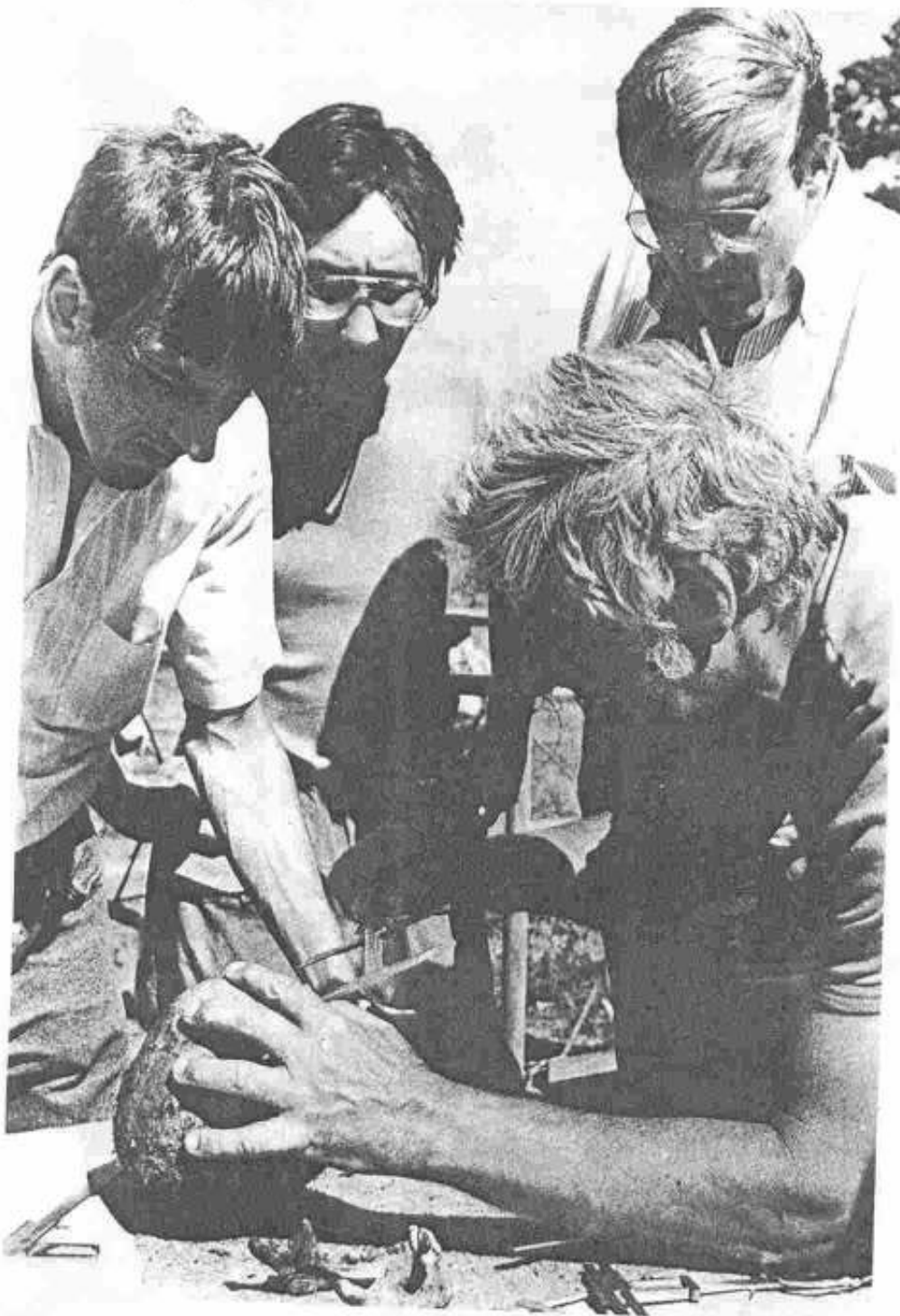
Petőfi Sándor dagerrotípiája és a barguzini A. S. Petrovics koponyája egymásra vetítve az utolsó lapon kinagyítva látható.
A dagerrotípián, a száj bal sarkában, jól látszik az elálló szemfog felfekvése.

A barguzini A. S. Petrovics koponyájának CT képe.

Megbeszélés: Morvai F, Kiszely I, A.V. Tyivanenko a szibériai Petőfi kutatás „motorja”, Kardos L. rádiós, és Nehéz Zsíros Mihály újságíró, Petőfi-kutató, tolmács, műfordító+

A barguzini régi temető 7-es számú sírjából származó koponya első közös szakértői vizsgálata. Balról jobbra: Clyde Simpson clevelandi matematikus-antropológus; Alekszejev Burajev burját származású szentpétervári antropológus; dr. Kiszely István antropológus és Bruce Latimer a Clevelandi Természettudományi Múzeum antropológusa. (Borzák Tibor felvétele)

303

Petőfi Sándor és a barguzini Alekszandr Styepanovics Petrovics koponyájának szuperinpozitios módszerrel készített képe.

Barguzin látképe. A kép közepén, a folyóparton az öreg temető, Petőfi Sándor nyughelye

Petőfi expedíció és barátaink, 1989. július. 22. Barguzin. Kopjafa állítás Petőfi sírhelyén.

„Mivel a koponyán és vázcsontokon egyetlen olyan jelleg nincsen, amely ellentmondana Petőfi Sándor testi adottságaival, viszont az irodalomból ismert összes jegyek /”farkasfog”, homlok, fogak, ál, testi sérülések/ megtalálhatók a csontvázon, ezért, felelőségünk tudatában kijelentjük, hogy az 1989. július 17-én, a barguzini 7-es számú sírban talált csontváz azonos Petőfi Sándoréval. Barguzin, 1989. július 23. Aláírások: Bruce Latimer, Clyd Simpson, Burajev Alekszij, Kiszely István antropológusok.”

A M. Petőfi Bizottság a gének azonosító vizsgálatait már nem tudta megrendelni, mert a MTA elutasító állásfoglalása miatt, a Petőfi család sírboltjának felbontásához, és a mintavételezéshez nem járultak hozzá. Így a MTA által követelt mtDNS vizsgálatokat nem lehetett eddig elvégezni.

A „csiki-csuki” jól működik: a sajtóban követelem, majd a háttérből megakadályozom a DNS vizsgálatot! Szegény Széchenyi! Ha tudta volna, hogy egykor kik és mire fogják Akadémiáját felhasználni.

A valójában többszörösen, számtalan bűnügyi esetet túlhaladóan, azonosított Petőfi csontvázat, Petőfi szent földi maradványait, lehet a hazájában büntetlenül, alpári módon gúnyolni. A nemzet hóhérainak, Ferencz Józsefnek, Haynaunak, stb. utódait kárpótolják, de Petőfi Sándornak nem jár két négyzetméternyi föld a hazájában. Miért provokálták ki burját barátainktól, hogy kérjék vissza a csontvázat?

Az antropológus és régész szakértők szerint, az oxigénben feldúsult csontok, visszatemetés esetén, egy év alatt elporladnak, megsemmisülnek!

Ki akarhatja ezt?

Legyen intő példa Szophoklész Antigonéja, napjaink Kreonjainak, mert előbb-utóbb megelégedik az istenek az égbekiáltó bűnöket és rettenetes lesz a büntetés. Petőfinek, ha bűne volt, csak az, hogy szerette hazáját, népét, és a világszabadságért harcolt.

Borzalmas büntetést kapott mindezért. Talán, a neki szánt halálos ítéletnél is nagyobb. Száműzetése hazájából még mindig tart!

Ki akarja, ki meri még mindig büntetni Őt és népét?

„Az istenek bosszúja gyors,
a bűnt utoléri hamar”

/Szophoklész/

**Hálás köszönettel ukrán, orosz, burját, amerikai barátainknak,
honfitársaimnak, a segítségért, amivel szent ügyünket támogatták.**

/ Kardos Lajos /
M. Petőfi Bizottság elnöke
2007. október.

Felhasznált irodalom:

1. A. Gerskovics: Az én Petőfim.
2. Asztalos István: Petőfi Aszódja- Aszód Petőfije.
3. Asztalos István: Petőfi és Aszód.
4. Barátosi Lénárt Lajos: Kis- és Nagy- Ázsián keresztül három és fél év alatt.
5. Borzák Tibor újságíró cikkek 1989-től 2007-ig.
6. Botka Ferenc: Üzenetek Szibériából.
7. Csank Csaba: Petőfi és a szibériai Petrovics.
8. Dienes András: Petőfi a szabadságharcban 1958.
9. Józsa Antal: Az 1849-es cári intervenció Magyarországon c. könyvéből és levelezéseiből.
10. Kiszely I.: Meghalt Szibériában.
11. Kiszely I.: Mégis Petőfi.
12. Mezösi Károly: „Petőfi és családja Dömsödön”. „Közelebb Petőfihez”
13. Szabó Géza: Ásatás Barguzinban.
14. Endrődi S.- Dr. Ferenczi Z.: Petőfi könyvtár
15. Endrődi Sándor: Petőfi napjai a magyar irodalomban.
16. Hatvany Lajos: Így élt Petőfi
17. Hídvégi Egon: A genom
18. Horváth János: Petőfi Sándor
19. Illyés Gyula: Petőfi élete.
20. Kardos Lajos: Petőfi Bizottság jelentése, Barguzintól Amerikáig.(Levelezések, fordítások, újságcikkek és jegyzőkönyvek...)
21. Kéri Edit: Petőfi Szibériában.
22. M. Petőfi Bizottság: Barguzini ásatási jkv. és szakértői nyilatkozatok, Mathias Seifert: dendrokronológiai vizsgálati jkv.
23. Magyar Tudomány 90/9.
24. Y-kromoszóma vizsgálati eredmény. (M. G. T. 2001. 08. 07.)
25. Markovits Rodion: Szibériai garnizon.
26. Mitru Ibolya: Petőfi bibliográfia 1972
27. Nehéz Zsíros Mihály: Szibériai Petrovics, (Petőfi?) legendák. / A feltámadott, A titokzatos száműzött, Versfordítások.../
28. Rosonczy Ildikó- Katona Tamás: A magyarországi hadjárat 1849. Orosz szemtanúk a magyar szabadságharcról.
29. Pethő György: Irodalmi foratókönyv és dokumentumok Szendrey Júlia és Petőfi Zoltán életéből 1850-1870.
30. Szuromi Lajos és Egyűd Éva: Hajdú Bihari Napló 1989. szeptemberi, Hevesi Szemle XVIII. Évf. 1-2. 1990. február-áprilisi számai.
31. Szirti László: Szibériai jegyzetek a Petőfi kutatás kezdeteiről.
32. Szophoklész: Antigone.
33. Lázár: Emlékeim a hadifogságból 1914-1920.
34. Varga Béla- Rákosi Jenő: Petőfi Almanach 1823-1923.
35. Várkonyi Nándor: Az üstökös csóvája. 1957.

Az észrevételeket, köszönettel várom: 2310. Lakihegy, Révész u. 2. II. 5. címen.

**Az M. Petőfi Bizottságot, a kutatást, a hazahozatalt, temetést az alábbi számlaszámainkon lehet/kérjük támogatni: Mo-ról: 12023132-00155087-00100003
Külföldről: HU97 1202 3132 0015 5087 0010 0003**

Kérem, mindenki terjessze ezt a dokumentumot, itthon és külföldön élő barátainál, Petőfi Sándor megmentése, magyarországi eltemetése érdekében. 18.